

dukcji leśnej „Las” ilości zwierzyny określonej w przepisach o zasadach odstępowania zwierzyny ubitej; wysokość zwrotu określa się następująco:

przy wykonaniu planu odstrzału w danym roku w procentach	zwrot w procentach	
	wypłaconych odszkodowań łowieckich w dzierżawionym obwodzie łowieckim	wartości tuszy ubitych dzików, łosi, jeleni i danieli (pozyskanej zwierzyny)
poniżej 70	15	30
od 70 do 90	10	30
powyżej 90 do 100	5	30

3. Jeżeli dzierżawcy określani w ust. 2:

- 1) nie wykonali planu odstrzału z powodu wstrzymania polowań przez właściwe organy administracji państwowej — zwracają tytułem wypłaconych odszkodowań jedynie 30% wartości tuszy pozyskanej zwierzyny,
- 2) nie dostarczyli odpowiednich ilości dzików, łosi, jeleni i danieli określonych w przepisach o zasadach odstępowania zwierzyny ubitej — zwracają 100% wypłaconych odszkodowań oraz 30% wartości tuszy pozyskanej zwierzyny."

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski

95

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 lipca 1981 r.

w sprawie szczególnych zasad przechodzenia na emeryturę pracowników uspołecznionych zakładów pracy w okresie do dnia 31 grudnia 1981 r.

Na podstawie art. 21 ust. 2 i art. 22a ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczególne warunki przechodzenia na emeryturę pracowników pozostających w dniu wejścia w życie rozporządzenia w stosunku pracy z uspołecznionymi zakładami pracy, z którymi w okresie do dnia 31 grudnia 1981 r. rozwiązany zostanie stosunek pracy na mocy porozumienia stron lub w drodze wypowiedzenia dokonanego przez zakład pracy.

§ 2. 1. Pracownicy, którzy nie osiągnęli obowiązującego wieku emerytalnego wymaganego do uzyskania emerytury, mogą przejść na emeryturę, jeżeli:

- 1) osiągnęli wiek: 60 lat mężczyźni, 55 lat kobiety i mają okres zatrudnienia wynoszący: 25 lat dla mężczyzn i 20 lat dla kobiet albo
- 2) osiągnęli wiek: 55 lat mężczyźni, 50 lat kobiety i mają okres zatrudnienia wynoszący: 25 lat dla mężczyzn i 20 lat dla kobiet, w tym co najmniej 15 lat pracy zaliczonej do I kategorii zatrudnienia.

2. Pracownicy, którzy nie osiągnęli wieku określonego w ust. 1, mogą przejść na emeryturę, jeżeli mają okres zatrudnienia wynoszący:

- 1) 40 lat dla mężczyzn i 35 lat dla kobiet albo
- 2) 35 lat dla mężczyzn i 30 lat dla kobiet, w tym co najmniej 15 lat pracy zaliczonej do I kategorii zatrudnienia, albo
- 3) 30 lat dla mężczyzn i 25 lat dla kobiet, jeżeli są inwalidami III grupy, albo
- 4) 25 lat dla mężczyzn i 20 lat dla kobiet, jeżeli są inwalidami I lub II grupy.

§ 3. 1. Pracownicy, którzy nie osiągnęli wymaganego do emerytury okresu zatrudnienia, mogą przejść na emeryturę w niepełnym wymiarze, jeżeli:

- 1) osiągnęli wiek: 65 lat mężczyźni i 60 lat kobiety i mają okres zatrudnienia wynoszący: 20 lat dla mężczyzn i 15 lat dla kobiet albo
- 2) osiągnęli wiek: 60 lat mężczyźni i 55 lat kobiety i mają okres zatrudnienia wynoszący: 20 lat dla mężczyzn i 15 lat dla kobiet, w tym co najmniej 15 lat pracy zaliczonej do I kategorii zatrudnienia.

2. Emerytura w niepełnym wymiarze wynosi 90% emerytury obliczonej według zasad określonych w przepisach o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, z tym że dodatki rodzinne oraz dodatki z tytułu zaliczenia do I grupy inwalidów lub osiągnięcia 80 lat życia wypłaca się w pełnej wysokości.

3. Emerytura w wysokości określonej w ust. 2 dla pracowników, którzy byli zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy, nie może być niższa od kwoty najniższej emerytury.

4. Emerytura w niepełnym wymiarze ulega podwyższeniu do pełnej jej wysokości z dniem, w którym okres zatrudnienia wraz z okresem pobierania emerytury wyniesie łącznie: 25 lat dla mężczyzn i 20 lat dla kobiet.

§ 4. 1. Pracownicy, którzy w dniu rozwiązania stosunku pracy mają okres zatrudnienia wynoszący: 25 lat dla mężczyzn i 20 lat dla kobiet, nabywają prawo do emerytury po osiągnięciu obowiązującego wieku emerytalnego, jeżeli nawet wiek ten osiągną po upływie 5 lat od ustania zatrudnienia.

2. Emeryturę, o której mowa w ust. 1, ustaloną na zasadach ogólnych zwiększa się o kwotę, o jaką wzrosła przeciętna emerytura w okresie od roku ustania zatrudnienia do roku poprzedzającego rok uzyskania prawa do emerytury.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się w razie ponownego podjęcia zatrudnienia w ramach stosunku pracy z uspołecznionym zakładem pracy przed uzyskaniem wieku emerytalnego.

§ 5. 1. Podstawę wymiaru emerytury ustala się na zasadach ogólnych, z uwzględnieniem przepisów ust. 2 i 3.

2. Przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury w oparciu o wynagrodzenie z ostatnich 12 miesięcy zatrudnienia, za miesiące poprzedzające podwyżkę płac, wprowadzoną w okresie od dnia 1 lipca 1980 r. do dnia 31 sierpnia 1981 r., przyjmuje się wynagrodzenie według stawek przyznanych pracownikowi w wyniku tej podwyżki.

3. Pracownikom, którzy nie później niż do dnia 31 grudnia 1981 r. nabyli prawo do dodatku za wysługę lat lub prawo do dodatku w wymiarze wyższym od pobieranego w ostatnim miesiącu zatrudnienia, przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury uwzględnia się ten dodatek w kwocie, jaką otrzymaliby, gdyby stosunek pracy nie został rozwiązany do tego dnia.

§ 6. Przyczynę i tryb rozwiązania stosunku pracy oraz wysokość zarobku ustaloną z uwzględnieniem § 5 stwierdza zakład pracy.

§ 7. Prawo do emerytury przyznanej z zastosowaniem § 2 i 3:

- 1) nie przysługuje w razie osiągnięcia wynagrodzenia z tytułu pracy wykonywanej w ramach stosunku pracy z uspołecznionym zakładem pracy przed osiągnięciem obowiązującego wieku emerytalnego — niezależnie od wymiaru czasu pracy i wysokości pobieranego wynagrodzenia,

- 2) ulega zawieszeniu na zasadach ogólnych w razie osiągnięcia wynagrodzenia lub dochodu z innych źródeł niż stosunek pracy określony w pkt 1.

§ 8. Szczególne zasady ustalania podstawy wymiaru emerytury, określone w § 5, stosuje się również do pracowników uspołecznionych zakładów pracy, nabywających prawo do emerytury na zasadach ogólnych, bez uwzględnienia szczególnych zasad wynikających z niniejszego rozporządzenia, jeżeli przejdą na emeryturę na podstawie wniosków zgłoszonych w okresie od dnia wejścia w życie rozporządzenia do dnia 31 grudnia 1981 r.

§ 9. Przepisy § 5, 6 i 8 stosuje się odpowiednio przy ustalaniu podstawy wymiaru renty inwalidzkiej i renty rodzinnej.

§ 10. Przepisy rozporządzenia stosuje się również do pracowników uspołecznionych zakładów pracy, z którymi stosunek pracy zostanie rozwiązany w okresie do dnia 31 grudnia 1982 r. ze względu na likwidację zakładu pracy.

§ 11. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie naruszają przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 marca 1975 r. w sprawie wcześniejszego przechodzenia na emeryturę (Dz. U. z 1975 r. Nr 9, poz. 53 i z 1978 r. Nr 19, poz. 85).

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1981 r.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski

96

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 lipca 1981 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad obliczania zasiłków z ubezpieczenia społecznego oraz pokrywania wydatków na te zasiłki.

Na podstawie art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 1975 r. Nr 34, poz. 188) zarządza się, co następuje:

§ 1. W załączniku nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 października 1975 r. w sprawie zasad obliczania zasiłków z ubezpieczenia społecznego oraz pokrywania wydatków na te zasiłki (Dz. U. z 1975 r. Nr 35, poz. 193, z 1976 r. Nr 40, poz. 237 oraz z 1978 r. Nr 23, poz. 105 i Nr 28, poz. 121) w ust. 4 (Dodatki stałe zwią-

zane z charakterem pracy) dodaje się pkt 13—16 w brzmieniu:

- „13) dodatek planistyczny,
- 14) dodatek za posiadanie stopnia naukowego,
- 15) dodatek za znajomość języków obcych,
- 16) dodatek kasjerski (kasowy).”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1982 r.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski

97

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 lipca 1981 r.

w sprawie urlopów wychowawczych.

Na podstawie art. 186 § 2 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91 i z 1981 r. Nr 6, poz. 23) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pracownica zatrudniona w zakładzie pracy co najmniej 6 miesięcy może skorzystać z urlopu wychowawczego w wymiarze do 3 lat w celu sprawowania oso-